

COMUNICAT

Els signants del text contraris a la nota de la CEE no tenen la intenció d'associar-se

Joaquim Bohigas, Girona. El grup de laics catalans que han difós un text en què critiquen la nota de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) feta pública a propòsit de les eleccions generals convocades pel nou de març ho fan a «títol personal», segons indica el segon paràgraf del punt set. Els signants pertanyen a diferents àmbits professional i polític. Els laics catalans també defensen el drets dels bisbes a «a intervenir en els debats socials». Alhora, critiquen «l'assimilació de l'Església amb una opció política o determinat model social» perquè és un «risc» en «trencar la unitat de la comunitat catòlica» i «no aporta cap benefici a la difusió del missatge eclesial».

Els signants són Jordi Albertí Oriol; Carles Armengol Siscars; Josep Fèlix Ballesteros Casanova; Joan Antoni Baron i Espinar; Ramon Bassas Segura; Antoni Bayés de Luna; Roser Bofill Portabella; Miquel Calsina; Santiago Camós; Josep Maria Carbonell Abelló; Pere Casanelles i Bassols; Alfons Collado i Rafi Cáceres Antoni Comín Oliveres; Miquel Esquirol Clavero; Joan Estruch i Gibert; Eduard Fornés Gili; Ignasi Garcia i Clavel; Esther Giménez-Salinas i Colomer; Marcel·lí Joan Alsinella; David Jou i Mirabent; Eduard Ibáñez Pulido; Jordi Llisterrí i Boix; Pere Lluís Font; Jordi López Camps; Albert Manent i Segimon; Manuel Manonelles i Tarragó; Fèlix Martí Ambel; Artur Mas i Gavarró; Alex Masllorrens i Escubós; Angels Mataró i Pau; Federico Mayor Zaragoza; Arcadi Oliveres i Boadella; Ramon Pascual; Joan Pera; Ramon Pla i Arxé; Jordi Porta i Ribalta; Joan Rigol i Roig; Angel Ros Domingo; Albert Sáez Casas; Núria Sastre Domènech; Montserrat Subirana; Carles Torner i Pifarrré; Xavier Trias i Vidal de Llobatera; Antoni Vives; Joan Viñas Salas; M. Rosa Virós Galtier; i Bernat Vivancos i Farràs.

CULTURA

Confidències de monges

Un llibre recull els pensaments de religioses, algunes relacionades amb Girona, que han associat el compromís religiós a un motiu vital

FRAGMENTA EDITORIAL

PROTAGONISTES. L'autora, la segona començant per l'esquerra, i algunes de les monges al barri Gòtic de Barcelona.

Joaquim Bohigas, Girona. Sota el títol *Monges*, Laia de Ahumada (Barcelona, 1957) acaba de publicar un llibre que recull el testimoni de vint religioses, algunes de les quals relacionades amb Girona, que han associat el compromís religiós a un motiu vital. El volum és pioner en explicitar el pensament d'unes persones que han viscut la vida consagrada des de diferents òptiques, encara que és rellevant els àmbits amb intervenció social, com l'ensenyament o marginació. Les monges entrevistades són Berta Meneses; Carme Sardà i Tort; Catalina Terrats; Eulàlia Bofill; Griselda Cos; Lucía Caram; Mariàngels Segalés; Maria Lluïsa Cortès; Mireia Galobart; Montserrat Domingo; Montserrat Viñas; Pepa Vignau; Pilar Sauquet i Muntal; Rosa M. Barber; Rosa M. Piquer; Rosa Prat; Roser Garriga; Teresa Forcades i Vila; Teresa Losada; i Victòria Molins.

En la recollida de dades, l'autora, que és doctora en Filologia Catalana, va plantejar a les religioses la pregunta «¿Quin és el teu desig profund?», que va més enllà de l'entrevista periodística «per entrar en el món interior» a través del monòleg, diu l'editorial. «D'entrevistadora em vaig convertir en confident», ha raonat De Ahumada. L'autora ha explicat que les reli-

gioses són «dones singulars, fidels a un desig profund que les fa viure en plenitud». De Ahumada ha comentat que la finalitat primera del llibre és «trencar la imatge estereotipada que es té de les monges per tal de mostrar a un públic divers, creient o no creient, la riquesa i diversitat que viuen totes i cadascuna». L'autora diu que ha cercat «dones que visquessin en plenitud i que, en la història de l'encalç del seu somni, poguessin emmirallar-s'hi les persones que cerquen més enllà de l'anècdota o de l'efimera morbositat». «Volia testimonis de persones entusiasmades en la recerca d'un anhel que dona sentit a la vida», ha afegit. A més, segons De Ahumada, les religioses eren «conscients» que, en el moment d'assumir el compromís, «el seu desig les portava més enllà de les formes».

En aquest sentit, Rosa Maria Piquer, que ha estat entrevistada al llibre i és autora del glossari final, ha remarcat que el llibre mostra «una experiència profunda des del punt de vista humà i espiritual» en què les religioses «parlen d'un desig profund que compromet tota la vida». Segons Piquer, que és psicòloga i musicoterapeuta, «durant segles, les monges han estat invisibles, i dins l'Església, menyspreades i marginades». A redós d'aquesta consideració, l'autora ha argu-

mentat que «la trajectòria de les monges és una part de la història silenciada de les dones en el nostre país, on no han tingut res a dir» perquè «els homes així ho han sentenciat». «Si, durant molt de temps, les dones han restat amagades darrere marits o pares, les monges ho han estat rere els capellans, visitadors o murs infranquejables dels convents» ha afegit. L'autora, que ha descartat que el llibre sigui «feminista», ha remarcat que «avui les veus de les dones són imparables, i com a estudiantosa de la dona, estic contenta d'haver obert un espai on poder mostrar tota la riquesa que porten dins». El sociòleg Joan Estruch, docent i investigador de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), ha defensat que les monges són «l'únic col·lectiu que es va prendre el concili Vaticà II seriosament, sense reticències, i no se n'han desdit».

Universitat de Girona

La Facultat de Lletres de la Universitat de Girona (UdG) serà la seu de la presentació del volum *Les estrofes del Samkhya*, de la col·lecció «Sagrats i Clàssics de Fragmenta», el 13 de març (dos quarts de vuit del vespre). L'autora és Laia Villegas. Coorganitzat amb Assòcia, Càtedra Ferrater Mora, Llibreria Geli i Ars Meditandi.

FETS I FE

Àngel Caldas i Bosch

Cultura relativista

Des dels inicis del seu Pontificat, Benet XVI ha assenyalat el relativisme com arrel de molts mals de la cultura contemporània. Tot és relatiu perquè tot és subjectiu. I la dosis d'aquests dos ingredients es manifesta sobre tot en les anàlisis del fet religiós. La gent no sol pensar si és veritat o si és mentida, sinó si m'agrada o no m'agrada. Els esquemes previs són ideològics o polítics o emocionals, i com que es mouen dins del subjectivisme, solen ser molt primaris, fins i tot visceral. El nivell de reflexió ha baixat, les argumentacions solen ser superficials o frívols, i el grau d'intolerància es mesura pel grau de visceralitat. Es parla d'una crisi important a nivell dels estudis primaris i secundaris. Costa d'arribar a fer «anàlisis de textos» amb una certa precisió. Els escolars estan acostumats a l'imatge i al coneixement digital. Molta informació, poca fondària i menys matisos. Tothom sucumbeix a la immediatesa. El coneixement és pura tècnica, ve a dir Heidegger. Sembla que només s'aprenen coses. Som col·leccionistes de coneixements tècnics. Però com que tot és relatiu, com que només enregistrem l'esdevenir de les coses, hem «oblidat el Ser» com diu Carles Cardona en el seu llibre pòstum: *Olvido y memoria del ser*. Recuperar el ser ve a dir Cardona implica la «concepció del coneixement sapiencial». *Sapere* vol dir «assaborir», «gustar», començant per l'astorament davant el Ser Mateix Infinit que és Déu. Sense la idea de Ser Suprem, no hi ha ser participat, que és l'ordre de les criatures. El relativisme ha buidat la nostra cultura del Ser. L'ha substituït per les nostres emocions. Ja no hi ha ni contemplació ni astorament possible. Sembla que només té relleu el jo.

CATALUNYA

Lluís Magriñà ha esta nomenat com a nou Superior Provincial Fundador i un dels directores d'Intermón

Joaquim Bohigas, Girona. El general de la Companyia de Jesús, Adolfo Nicolás, ha nomenat Lluís Magriñà com a nou Superior Provincial de Catalunya. Magriñà, de 61 anys, ha estat dedicat sobretot al camp de l'ajuda humanitària i la cooperació al desenvolupament. Entre altres, va ser fundador i director de l'ONG Intermón. Durant els últims set anys ha dirigit el Servei Jesuïta als Refugiats. Ara ha estat a Roma, participant a la Congregació General 35 de la Companyia de Jesús. Lluís Magriñà substituirà a Pere Borràs, que és Superior Provincial des del juny de 2001. El nomenament del Provincial és per a 3 anys.

JESUÏTES DE CATALUNYA
Lluís Magriñà, el nou provincial.

FULL PARROQUIAL

Carles Soler i Perdigo*

Preguntes en la Quaresma

La Quaresma, camí vers la Pasqua, vol centrar la nostra atenció en Jesucrist, el nostre Mestre i Senyor. L'Església, comunitat dels seus deixebles, creu que per sota de tot el que canvia tan ràpidament en el nostre món i en els nostres dies, hi ha moltes realitats immutables: Aquelles que tenen el seu últim fonament en el Crist, que és el mateix ahir, avui i pels segles. És en el Crist, imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, que s'aclareix el misteri de l'home. Ell és la nostra esperança. A ell s'adreça el nostre anhel de felicitat. Només en ell hi ha la resposta a totes les

nostres inquietuds. Tanmateix, només la il·luminació que l'Esperit projecta a la mirada interior, en el més pregon del nostre cor, ens ho pot fer conèixer i comprendre. Comprendre qui és Crist: Veritat, camí i vida. Empremta del Pare, donador de l'Esperit (cf. *Gaudium et spes*, 10).

QUE ÉS BEN REAL I VERITABLE, la possibilitat d'aquest coneixement i d'aquesta comprensió, en tenim abundants testimonis en la història i avui dia: Els màrtirs, la llarga llista de confessors, de verges i tants i tantes persones perseverants malgrat l'ambient hostil, l'adversa cultura dominant i les contrarietats de la vida. Que n'és d'important, pares, que els vostres fills puguin aprendre des de

jovenets el missatge de Jesús, la seva doctrina, la seva obra, els dons que va instituir i deixar a la seva Església.

SI NO HO APRENEN A LA CLASSE DE RELIGIÓ, un cop grans els mancaran fonaments per a una fe adulta o per discernir una opció de vida prou madura i els costarà comprendre el significat de moltes obres literàries i artístiques. Només Déu. Només Déu és, pot ser, la nostra esperança. Les nostres petites esperances, totes a curt termini, han de ser purificades per l'Esperança al més llarg termini, la vida eterna. Davant la passivitat, les pors, el desencís que a vegades s'apodera de nosaltres, cal que ens preguntem seriosament: sabem o no, en qui hem cregut? Ens refiem o no, d'aquell en qui hem dipositat la nostra esperança? N'estem segurs o no, de l'amor ardent del Senyor? (...).

*Bisbe de Girona